

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 65.626/1
van 7 mei 2019

over

een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘houdende de werkwijze en de voorwaarden voor de verkoop en de exploitatie van hout en andere bosproducten uit openbare bossen’

Op 8 april 2019 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Omgeving, Natuur en Landbouw verzocht binnen een termijn van dertig dagen een advies te verstrekken over een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘houdende de werkwijze en de voorwaarden voor de verkoop en de exploitatie van hout en andere bosproducten uit openbare bossen’.

Het ontwerp is door de eerste kamer onderzocht op 2 mei 2019. De kamer was samengesteld uit Marnix VAN DAMME, kamervoorzitter, Wilfried VAN VAERENBERGH en Wouter PAS, staatsraden, Michel TISON en Johan PUT, assessoren, en Helena KETS, toegevoegd griffier.

Het verslag is uitgebracht door Dries VAN EECKHOUTTE, eerste auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 7 mei 2019.

*

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING EN RECHTSGROND VAN HET ONTWERP

2. Het om advies voorgelegde ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering strekt ertoe om uitvoering te geven aan sommige bepalingen van het Bosdecreet van 13 juni 1990, zoals deze werden gewijzigd door het decreet van 26 april 2019 ‘houdende diverse bepalingen inzake omgeving, natuur en landbouw’ met het oogmerk om de houtverkoop en -exploitatie in openbare bossen te moderniseren.¹

3.1. Onder voorbehoud van de hierna gemaakte opmerkingen met betrekking tot de rechtsgrond voor de ontworpen regeling, kan het ontwerp worden geacht rechtsgrond te vinden in de artikelen 52, 54, 55, § 2, 62, derde lid, en 64 van het Bosdecreet, zoals die bepalingen worden gewijzigd door het decreet van 26 april 2019.

3.2.1. Artikel 16, eerste lid, 3°, van het ontwerp, bepaalt dat het Agentschap of zijn gemachtigde de bomen van windworp buiten loten die al toegewezen zijn onmiddellijk uit de hand kan verkopen aan de meest geschikt geachte koper of kopers.

Gevraagd naar de rechtsgrond voor deze bepaling antwoordde de gemachtigde:

“Deze bepaling werd opgenomen omdat er net als dit het geval is voor de situatie waarop lid 1, 1° van toepassing is, urgentie kan zijn om betreffende bomen snel te verwijderen. In veel gevallen zijn deze bomen sterk hinderend voor het in uitvoering zijnde beheer (denk aan windvalbomen in nieuwe beplantingen en windval in aanpalende open ruimte waarvoor reeds plantsoen is besteld of geleverd) of voor de toegankelijkheid van wegen of paden die nodig is voor beheer, recreatie of afvoer van verkochte of te verkopen stammen. Daarnaast kan er ook nog een economische reden zijn om dringend te handelen, omdat bij bepaalde boomsoorten in dode toestand de kwaliteit van het hout snel afneemt. Omwille van de urgentie is in die gevallen een onderhandse verkoop noodzakelijk. Indien er geen dringende noodzaak is en er geen sanitaire of veiligheidsrisico’s zijn, kan die specifieke windworp eventueel later via openbare verkoop worden verkocht. Het huidige BVR van 7 juni 2002 over onderhandse verkoop bosproducten omvat ook een dergelijke bepaling in artikel 3.”

¹ Het decreet van 26 april 2019 is bij het uitbrengen van het voorliggende advies nog niet bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* (voor de tekst aangenomen in de plenaire vergadering van het Vlaams Parlement, zie *Parl.St.* VI.Parl. 2018-19, nr. 1875/8). De om advies voorgelegde regeling zal uiteraard pas in werking kunnen treden van zodra de rechtsgrond biedende bepalingen van het Bosdecreet, zoals deze door het decreet van 26 april 2019 worden gewijzigd, in werking zijn getreden.

Vastgesteld moet worden dat in de opsomming van gevallen die in artikel 55, § 2, eerste lid, van het Bosdecreet, is opgenomen en waarin uitzonderlijk een verkoop uit de hand toegelaten is, niet wordt gerefereerd aan een geval van economische urgentie waarop de gemachtigde in zijn toelichting doelt. Daarenboven wordt in artikel 55, § 2, eerste lid, 2, van het Bosdecreet, zoals dat wordt gewijzigd door het decreet van 26 april 2019, melding gemaakt van “windworp van niet-toegewezen bomen in de al toegewezen loten”, hetgeen een ander geval is dan dat van “windworp buiten loten die al toegewezen zijn” in de zin van artikel 16, eerste lid, 3°, van het ontwerp. De rechtsgrond voor de laatstgenoemde bepaling lijkt om die redenen problematisch te zijn.

3.2.2. Artikel 19 van het ontwerp bepaalt dat de verplichtingen van de koper, vermeld in de artikelen 20 tot 31, ook gelden voor de exploitant en dat de exploitant hoofdelijk met de koper verbonden is voor de uitvoering van die verplichtingen. Aan de gemachtigde werd gevraagd welke rechtsgrond hij ziet voor dergelijke bepaling. De gemachtigde antwoordde:

“De rechtsgrond voor deze bepaling is artikel 54 van het bosdecreet zoals dat zal gelden na de inwerkingtreding van het verzameldecreet. Bij de verkoop is de enige contractant van het ANB de koper. Op dat ogenblik weten we niet wie de exploitant zal zijn; dit kan de koper zelf zijn maar ook een exploitant in opdracht. Om de kwaliteit van de exploitatie door de exploitant (die een derde kan zijn) te garanderen, is het gewenst de exploitant expliciet te responsabiliseren, onder andere via artikel 19.”

Vooreerst moet worden vastgesteld dat de verwijzing naar de verplichtingen van de koper, “vermeld in de artikelen 20 tot 31” van het ontworpen besluit, onduidelijk is, omdat niet alle bepalingen waarnaar aldus wordt verwezen relevant zijn en geen verplichtingen van de koper betreffen. De gemachtigde beaamde dit en verduidelijkte dat de verwijzing zou worden beperkt tot de artikelen 23 tot 31 van het ontworpen besluit.

Daarnaast blijft het, ook na de afbakening van de verwijzing in artikel 19 van het ontwerp, betwifelbaar of die bepaling wel een deugdelijke rechtsgrond kan vinden in artikel 54 van het Bosdecreet. Deze laatste bepaling zal immers na de wijziging ervan door het decreet van 26 april 2019, luiden als volgt:

“De Vlaamse regering bepaalt de werkwijze en de voorwaarden die moeten gevolgd worden als hout en andere bosproducten worden verkocht.”

De in artikel 19 van het ontwerp vervatte uitbreiding van verplichtingen van de koper, die mede voortvloeien uit de verkoopvoorwaarden die zijn overeengekomen tussen de verkoper en de koper, en de hoofdelijke aansprakelijkheid waaraan de exploitant samen met de koper wordt onderworpen, vallen niet zonder meer in te passen in de in artikel 54 van het Bosdecreet ingeschreven bevoegdheidsdelegatie aan de Vlaamse Regering in het geval waarin de exploitant niet de koper is en als zodanig geen partij is bij de koopovereenkomst. Indien de exploitant niet de koper van het hout is, is hij immers geen partij bij de koop. Desalniettemin zou hij tot bepaalde van de uit de koopovereenkomst voortvloeiende verplichtingen zijn gehouden. Daarvoor lijkt geen rechtsgrond voorhanden te zijn in artikel 54 van het Bosdecreet zoals die bepaling na de wijziging ervan door het decreet van 26 april 2019 zal luiden.

De stellers van het ontwerp zouden in voorkomend geval kunnen nagaan of niet in een andere bepaling van het Bosdecreet een meer deugdelijke rechtsgrond kan worden gevonden voor artikel 19 van het ontwerp. Zo wordt met het decreet van 26 april 2019 in het Bosdecreet een artikel 74, tweede lid, ingevoegd, waarin wordt bepaald dat aannemers van een exploitatie in voorkomend geval bij sommige bosmisdrijven hoofdelijk aansprakelijk zijn, samen met de koper. Deze laatste bepaling blijft uiteraard beperkt tot het geval waarin zich de bedoelde bosmisdrijven voordoen en zou daarnaast impliceren dat de Vlaamse Regering een beroep moet doen op haar algemene bevoegdheid om de decreten uit te voeren overeenkomstig artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’.

3.2.3. Artikel 25, eerste lid, van het ontwerp, bepaalt dat alle bomen van een lot worden gekapt, geruimd of getransporteerd binnen de termijn vermeld in de verkoopsvoorwaarden. In artikel 25, tweede lid, wordt in een mogelijkheid van door de koper aan te vragen uitstel voorzien in welk verband overeenkomstig artikel 26 een vergoeding aan de verkoper kan worden toegekend, alsook een schadevergoeding voor de aanwijsbare verlies- en schadeposten.

Gevraagd naar de rechtsgrond voor deze bepalingen antwoordde de gemachtigde:

“De rechtsgrond voor deze bepaling is artikel 64, 4° van het bosdecreet zoals dat zal gelden na de inwerkingtreding van het zgn. verzameldecreet, meer bepaald het ontwerp van decreet houdende diverse bepalingen inzake omgeving, natuur en landbouw, dat op 3 april door het Vlaams Parlement werd aangenomen.”

Uit artikel 64, 4°, van het Bosdecreet, zoals dit zal luiden na de inwerkingtreding van het decreet van 26 april 2019, volgt dat de Vlaamse Regering nadere regels dient vast te stellen in verband met “de termijn voor de uitvoering van de exploitatie”. Er kan worden aangenomen dat deze bepaling rechtsgrond biedt voor het voornoemde artikel 25, eerste lid, van het ontwerp, en in beginsel ook voor de mogelijkheid om een afwijking aan te vragen overeenkomstig artikel 25, tweede lid, van het ontwerp. Het valt evenwel te betwijfelen of de voornoemde decretale bepaling de Vlaamse Regering ook bevoegd maakt om een bijzondere vergoedingsregeling uit te werken in de zin van de artikelen 25, tweede lid,² en 26 van het ontwerp. Daartoe zou de Vlaamse Regering immers op een meer expliciete wijze moeten worden gemachtigd door de decreetgever.

3.2.4. Aan de gemachtigde werd gevraagd welke de draagwijdte is van de zinsnede “onverminderd de mogelijkheid om een proces-verbaal op te stellen” in artikel 30 van het ontwerp en in welke rechtsgrond biedende bepaling deze kan worden ingepast. De gemachtigde antwoordde:

“In artikel 30 van het ontwerp zullen de woorden ‘onverminderd de mogelijkheid om een proces-verbaal op te stellen’ geschrapt worden: deze woorden leveren immers geen enkele meerwaarde op omdat het vaststellen van eventuele schendingen van het voorliggend besluit gebeurt op basis van titel XVI van het Decreet Algemene Bepalingen

² In artikel 25, tweede lid, van het ontwerp, wordt onder meer bepaald: “Louter door zijn aanvraag verplicht de koper zich ertoe om de vergoeding te betalen die door het Agentschap of zijn gemachtigde is vastgesteld conform artikel 26, eerste lid. Als de exploitant door overmacht of uitzonderlijke omstandigheden de exploitatie niet kan uitvoeren binnen de vooropgestelde termijn, kan het Agentschap of zijn gemachtigde beslissen om de voormelde vergoeding niet aan te rekenen”.

Milieubeleid van 05/04/1995, dat in art. 16.1.1, 14°, het bosdecreet en zijn uitvoeringsbesluiten onder het toepassingsgebied van dit decreet brengt.”

Rekening houdend met de door de gemachtigde verstrekte toelichting wordt de betrokken zinsnede inderdaad het best geschrapt in artikel 30 van het ontwerp.

3.2.5. Artikel 32 van het ontwerp luidt:

“Als de nodige voorzorgsmaatregelen niet zijn genomen of de verkoopsvoorwaarden niet zijn nageleefd, en als daardoor materiële schade is ontstaan door de exploitatie, zijn de kopers en de exploitanten hoofdelijk gehouden tot het herstel in natura of het betalen van een schadevergoeding. De verkoper kan voorzien in het herstel in natura op hun kosten, onder meer door de nodige werkzaamheden te laten uitvoeren. Schade aan voorbehouden bomen wordt geraamd door het Agentschap of zijn gemachtigde. Het Agentschap of zijn gemachtigde bepaalt ook de wijze van herstel in natura.”

De gemachtigde deelde in verband met de rechtsgrond voor deze bepaling mee wat volgt:

“Deze regeling staat momenteel analoog ook beschreven in het huidig BVR van 7 juni 2002 inzake openbare verkopen, artikel 41. De rechtsgrond voor deze bepaling is artikel 64 van het bosdecreet zoals dat zal gelden na de inwerkingtreding van het zgn. verzameldecreet, meer bepaald het ontwerp van decreet houdende diverse bepalingen inzake omgeving, natuur en landbouw, dat op 3 april door het Vlaams Parlement werd aangenomen. De Vlaamse overheid is bevoegd om af te wijken van de gemeenrechtelijke bepalingen inzake schadevergoeding aangezien er hier sprake is van een contractuele verbintenis. Door het aanvaarden van de verkoopsvoorwaarden door de koper/exploitant ontstaat deze contractuele verbintenis. Aangezien dit contractueel bepaald wordt kan de Vlaamse overheid aldus afwijken van de gemeenrechtelijke bepalingen inzake schadevergoeding.”

Met de gemachtigde kan worden aangenomen dat de contractpartijen in de overeenkomst kunnen afwijken van de bepalingen van het federale contractenrecht die een karakter hebben van aanvullend recht. Dergelijke bepalingen dienen dan evenwel veeleer te worden opgenomen in de verkoopsvoorwaarden in plaats van in het om advies voorgelegde ontwerp van besluit.³ Wel blijft de vraag of met artikel 32 van het ontwerp desondanks niet het bevoegdheidsdomein van het gemene contractenrecht wordt betreden in de mate dat erin de exploitant hoofdelijk aansprakelijk wordt gesteld. Dergelijke regeling staat in eerste instantie evenwel aan de decreetgever die de Vlaamse Regering vervolgens – door middel van een expliciete machtigingsbepaling – eventueel zou kunnen opdragen om wat dat betreft nadere regels uit te werken.⁴

³ Een gelijkaardige vaststelling dringt zich op met betrekking tot het bepaalde in artikel 34 van het ontwerp.

⁴ In voorkomend geval zal de betrokken federale bevoegdheid door de decreetgever kunnen worden betreden met gebruikmaking van de mogelijkheid die wordt geboden door artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, met dien verstande dat wordt voldaan aan de voor de toepassing van die bepaling vereiste voorwaarden.

Evenmin duidelijk is of de draagwijdte van artikel 32 van het ontwerp zover strekt dat het voor de koper een belemmering of een beperking zou kunnen inhouden van de mogelijkheid van betwisting van de door de verkoper geraamde omvang van de schade of de keuze van het herstel in natura. Een belemmering of beperking van die aard zou evenwel op gespannen voet kunnen komen te staan met de beginselen die voortvloeien uit artikel 6 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (“Recht op een eerlijk proces”) en artikel 1 van het Eerste aanvullend Protocol bij dat verdrag (“Bescherming van eigendom”).

Hetgeen voorafgaat doet ervan blijken dat het behoud van artikel 32 van het ontwerp diverse vragen en bezwaren oproept.

3.2.6. Artikel 33 van het ontwerp bepaalt dat het Agentschap of zijn gemachtigde in geen geval aansprakelijk kan worden gesteld voor eventuele schade aan derden, aangebracht door de bezichtiging, de exploitatie, de ruiming of het transport. De gemachtigde werd ook met betrekking tot deze bepaling om verduidelijking verzocht in verband met de rechtsgrond. Naar aanleiding daarvan antwoordde hij dat artikel 33 niet in het ontwerp zal behouden blijven.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

VOORAFGAANDE OPMERKING

4. De gemachtigde verstrekke met betrekking tot diverse onderdelen van het ontwerp toelichting en verduidelijkingen die bijdragen tot een beter begrip van de ontworpen regeling, te meer daar deze getuigt van een zekere complexiteit. Het verdient daarom aanbeveling om de verstrekke toelichting en verduidelijkingen te integreren in een verslag aan de Vlaamse Regering. Deze suggestie kan bij wege van conclusie worden geformuleerd bij verschillende van de hierna volgende bijzondere opmerkingen.⁵

BIJZONDERE OPMERKINGEN

Aanhef

5. In het eerste lid van de aanhef van het ontwerp moet tevens melding worden gemaakt van het wijzigende decreet van 26 april 2019.

6. Uit de documenten die werden toegestuurd aan de Raad van State, afdeling Wetgeving, blijkt dat de ontworpen regeling met toepassing van artikel 6, § 2, 1°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, het voorwerp heeft uitgemaakt van overleg met de andere gewesten en daartoe op 18 maart 2019 is besproken in de Interministeriële Conferentie voor Leefmilieu. Aan dat overleg moet nog worden gerefereerd in de aanhef van het ontwerp.

⁵ In het verslag aan de Vlaamse Regering kan dan uiteraard tevens nuttige toelichting worden overgenomen die nu al in de nota aan de Vlaamse Regering wordt weergegeven (dit is bijvoorbeeld het geval met de toelichting bij artikel 22 van het ontwerp).

Artikel 3

7. De gemachtigde deelde in verband met de bevoegdheid die in artikel 3, eerste lid, van het ontwerp, aan het Agentschap of zijn gemachtigde wordt verleend om de wijze te bepalen waarop bomen worden gemerkt met het oog op het kappen, het verkopen of het voorbehouden van de bomen, en de wijze waarop die regels worden bekendgemaakt, mee wat volgt:

“Er wordt delegatie gegeven voor een reglementair besluit. Gelet op de beperkte draagwijdte en de zeer technische aard, het betreft namelijk bijkomstige en louter technische maatregelen, wordt de delegatie naar ANB voorgesteld. Bovendien betreft de bevoegdheidsoverdracht beperkte technische maatregelen die geen beleidskeuze inhouden. Bij deze delegatie kan ervan uitgegaan worden dat het Agentschap voor Natuur en Bos, die de reglementering in kwestie moet toepassen, het best geplaatst is om die met kennis van zaken uit te werken en de aldus gedelegeerde bevoegdheid uit te oefenen.”

Artikel 8

8. In artikel 8, tweede lid, van het ontwerp, wordt bepaald dat de voorzitter de loten inhoudt waarvoor het bod “onvoldoende” is. De gemachtigde lichtte deze bepaling toe als volgt:

“Een bod is onvoldoende wanneer de minimale verkoopprijs niet wordt gehaald. De verkoopprijs van een lot is vooraf geraamd op basis van de marktwaarde. De marktwaarde is onder andere afhankelijk van de huidige verkoopprijzen van de te koop gestelde boomsoorten (waarbij afmetingen en kwaliteit van de stammen sterk bepalend zijn), de omvang van het lot, de moeilijkheidsgraad van de exploitatie (terreinomstandigheden, bereikbaarheid, aard van het bosbestand, ...) en de specifieke exploitatievoorwaarden (exploitatietermijn, verplichte onderbrekingen, toegelaten tuigen, rekening houden met recreatief medegebruik etc.).”

Artikel 10

9. In artikel 10 van het ontwerp wordt melding gemaakt van een eventuele “commandverklaring”. Dit begrip werd door de gemachtigde op de volgende wijze toegelicht:

“Dit wordt soms ook ‘aanwijzing van lastgever’ genoemd (in omgangstaal: ‘stroman’). Hierbij wordt de ogenschijnlijke koper (de ‘gecommandeerde’) aangeduid door de werkelijke koper (de ‘command’) om op de verkoop in zijn plaats te kopen. De werkelijke koper moet op de verkoopzitting reeds gekend zijn om na te gaan of de commandverklaring kan worden aanvaard (bijvoorbeeld indien de command op het ogenblik van de verkoop geen erkende koper is of tijdelijk is geschorst in het kader van de erkenningsregeling voor kopers en exploitanten van hout uit openbare bossen, waardoor hij uitgesloten is bij de houtverkoop).”

Artikel 11

10. In artikel 11, tweede lid, van het ontwerp, wordt bepaald dat de openbare verkopen onderworpen zijn “aan de federale regelgeving over de btw”. Afgezien van de vraag of de Vlaamse Regering bevoegd is om dergelijke bepaling in het besluit op te nemen, werd door de gemachtigde bevestigd dat het betrokken lid niet noodzakelijk is en uit artikel 11 zal worden weggelaten.

Artikel 15

11. Rekening houdend met de door de gemachtigde verstrekte uitleg, moet artikel 15, tweede lid, van het ontwerp, ter wille van de duidelijkheid worden aangevuld met de woorden “door het Agentschap of zijn gemachtigde”.

Artikel 17

12. In verband met het begrip “loten van gering belang”, in artikel 17, eerste lid, van het ontwerp, verstrekte de gemachtigde de volgende toelichting:

“Met loten van gering belang worden hoofdzakelijk loten bedoeld met een waarde die kleiner is dan 30.000,00 EUR. Dit drempelbedrag komt uit de regelgeving overheidsopdrachten, een regelgeving die bij uitstek gericht is op het respecteren van gelijkheid en mededinging. Deze regelgeving, gebaseerd op Europese richtlijnen (meest recent de Richtlijn 2014/24/EU), organiseert de toegang van marktspelers tot opdrachten van aanbestedende diensten.

Twee hoofddoelen worden daarin nagestreefd: de aanbestedende dienst in staat stellen het kwalitatief beste product aan te kopen tegen de best mogelijke prijs door een zo ruim mogelijke mededinging, en tegelijk, – door die ruime mededinging –, iedereen de kans te geven mee te dingen naar de uitvoering van die opdracht.

Dezelfde principes die gelden bij het aankoopproces in het kader van overheidsopdrachten, worden *in casu* toegepast bij het verkoopproces van hout en andere bosproducten: de verkopen zijn in beginsel openbaar, zodat iedereen die enige interesse heeft, toegang heeft tot de procedure en een bod kan doen waardoor de verkopende overheid de beste verkoopprijs krijgt.

Maar, analoog met de regelgeving overheidsopdrachten, worden in bepaalde omstandigheden, kleinere of ‘beperkte’ procedures efficiënter bevonden: voor loten met gering belang, met hout die bedoeld is voor een specifieke markt (hockeysticks, muziekinstrumenten,...), is een beperkt marktaanbod doelgerichter.

Daarnaast wil het Agentschap zich het recht voorbehouden om in uitzonderlijke gevallen – dit wil zeggen: gevallen waarin de omstandigheden uitgebreid worden gemotiveerd –, om redenen van duurzaamheid (lokale verwerking in korte keten), die beperkte procedure te kunnen voeren voor loten met een maximale waarde van 144.000,00 EUR. Dat drempelbedrag komt inderdaad ook uit de regelgeving overheidsopdrachten, waar het geldt als één van de toepassingsgevallen voor de uitzonderingsprocedure van de onderhandelingsprocedure zonder voorafgaande bekendmaking, waarbij gericht minstens drie firma’s worden verzocht een offerte in te dienen.

Ook in het kader van de houtverkoop valt dit aldus te verantwoorden, gezien het uitzonderlijk karakter, waarbij lot per lot dient gemotiveerd te worden waarom er afgeweken wordt van het principe van de openbare verkoop. De motivering dient zich voornamelijk te baseren op duurzaamheidsoverwegingen én er moet steeds een minimum aan mededinging worden georganiseerd.”

13. De gemachtigde gaf ook nog de volgende toelichting bij artikel 17, tweede lid, van het ontwerp:

“De reden voor onderhandse verkoop schuilt aldus in het principe van ondersteuning van de lokale en regionale houtverwerkende markt, door het aanleveren van duurzaam geproduceerd hout voor de verwerking tot ‘houtproducten van hier’.”

Het aldus door de gemachtigde omschreven principe van ondersteuning zou het best op een meer expliciete wijze tot uitdrukking worden gebracht in de tekst van het ontwerp. Dit zou bijvoorbeeld kunnen gebeuren door, in plaats van in artikel 17, tweede lid, van het ontwerp, te vermelden dat “de bevoorrading van lokale houtverwerkers” wordt beoogd, te verwijzen naar de “ondersteuning van de lokale en regionale houtverwerkende markt, door het aanleveren van duurzaam geproduceerd hout voor de verwerking tot ‘houtproducten van hier’”.

Nog wat artikel 17, tweede lid, van het ontwerp, betreft, wordt volgens de gemachtigde aan het einde van dat lid het best de volgende zinsnede toegevoegd: “waarbij een gericht aanbod van één of meer loten naar minstens drie gespecialiseerde verwerkers wordt gestuurd”. Met dat voorstel kan worden ingestemd.

14. Luidens artikel 17, vierde lid, van het ontwerp, mogen loten van gering belang onderhands verkocht worden “als de verkoopwaarde wordt gehaald”. Aan de gemachtigde werd gevraagd of die bepaling dient te worden begrepen als een afwijking of uitzondering op de beperkte openbare procedure bedoeld in artikel 17, tweede lid, van het ontwerp. De gemachtigde beantwoordde deze vraag als volgt:

“Dit is geen afwijking/uitzondering op die procedure, maar dit is expliciet vermeld om aan te geven dat er niet onder de geraamde verkoopwaarde onderhands kan worden toegewezen.”

Artikel 20

15. In samenspraak met de gemachtigde wordt, ter wille van de duidelijkheid, in artikel 20, § 1, eerste lid, van het ontwerp, het best geschreven “en nadat de vereiste waarborgen zijn voorgelegd overeenkomstig artikel 9, § 1,” in plaats van “en nadat de vereiste waarborgen zijn voorgelegd,”.

Artikel 23

16. In artikel 23 van het ontwerp wordt in een tijdelijk exploitatieverbod voorzien. Aan de gemachtigde werd gevraagd of dergelijk verbod ook aanleiding kan geven tot een termijnverlenging in de zin van artikel 25 van het ontwerp. De gemachtigde antwoordde:

“Dit is inderdaad gebruikelijk indien verantwoord, bijvoorbeeld indien de weersomstandigheden uitzonderlijk slecht zijn en de exploitatieperiode niet zo lang is. Ook nu reeds wordt in dat geval soms zelfs een collectieve verlengingstermijn gecommuniceerd aan de kopers en exploitanten.”

De stellers van het ontwerp zullen erover oordelen of het, ter wille van de duidelijkheid, geen aanbeveling verdient om in artikel 23 van het ontwerp melding te maken van de mogelijkheid van termijnverlenging.

Artikel 31

17. De gemachtigde verduidelijkte de draagwijdte van artikel 31 van het ontwerp als volgt:

“Hiermee wordt bedoeld dat de kopers op een transparante manier op de hoogte worden gebracht, gebruikelijk via de verkoopsvoorwaarden, hoe de controle op de exploitatie kan gebeuren. Dit kan bijvoorbeeld gebeuren via steekproefsgewijze opmeting van proefvlakken in de loten vóór en na exploitatie. Door deel te nemen aan de verkoop verklaren zij zich akkoord met de verkoopsvoorwaarden en dus ook met de wijze van proefvlakcontrole. Dit moet eventuele discussies achteraf uitsluiten.”

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Helena KETS

Marnix VAN DAMME